

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **M. P.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2007, č. j. 22 Ca 316/2007 - 9,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě shora označeným usnesením odmítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2007, č. j. KÚOK 80085/2007, jímž bylo pouze z formálního hlediska změněno rozhodnutí Městského úřadu Litovel ze dne 9. 5. 2007, č. j. VNI/262/2006 př.k. o žádosti žalobkyně o poskytnutí předběžné ochrany dle § 5 občanského zákoníku a ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že rozhodování dle § 5 občanského zákoníku je příkladem toho, kdy je správním orgánům svěřena pravomoc rozhodovat ve věcech občanskoprávních, o žalobách v těchto věcech jsou tedy příslušné rozhodovat soudy v občanském soudním řízení, nikoliv soudy správní. Vzhledem k tomu, že žalobkyně napadla rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, hodnotil krajský soud její žalobu dle § 68 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jako nepřípustnou a podle § 46 odst. 2 s. ř. s. ji odmítl. Zároveň žalobkyni poučil, že může v dané věci podat do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení žalobu k místně příslušnému okresnímu soudu. Krajský soud rovněž žalobkyni řádně poučil o tom, že proti jeho usnesení může podat ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení kasační stížnost. Vzhledem k tomu, že soud žalobu odmítl, nerozhodoval již o návrhu žalobkyně na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o její žalobě.

Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 25. 6. 2010 blanketní kasační stížnost, kterou doplnila podáními ze dne 6. 7. 2010 a ze dne 27. 7. 2010, v nichž namítá, že soud nerozhodl o jejím návrhu na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, přičemž tento návrh byl součástí žaloby, dále že je v napadeném rozhodnutí nesprávně označena žalovaná strana a že je toto rozhodnutí zmatečné.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení a shledal, že kasační stížnost byla podána zjevně opožděně.

Jak vyplývá z doručky založené v soudním spise na č.l. 10, stěžovatelce bylo napadené usnesení doručováno do vlastních rukou na adresu Lhota nad Moravou 14, 783 32 Náklo, kterou uvedla na žalobě jako adresu svého trvalého pobytu. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka jakožto adresát písemnosti nebyla zastižena, byla doručovaná písemnost v souladu s § 46 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v tehdy účinném znění (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. dne 23. 10. 2007 uložena a stěžovatelce byla zanechána výzva, aby si ji vyzvedla. Jelikož si stěžovatelka uloženou zásilku nevyzvedla ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla zásilka k vyzvednutí připravena, je třeba písemnost v souladu s § 46 odst. 6 a § 50c odst. 4 o. s. ř. v tehdejší znění, považovat za doručenou posledním dnem této lhůty, tj. v pátek dne 2. 11. 2007. Lze pro úplnost dodat, že stěžovatelka si po té, co nastala fikce doručení, zásilku osobně vyzvedla dne 7. 11. 2007.

Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Lhůta pro podání kasační stížnosti stěžovatelky tak v daném případě marně uplynula v pátek dne 16. 11. 2007. Stěžovatelka však podala kasační stížnost až dne 25. 6. 2010, tedy více než dva a půl roku po uplynutí lhůty pro její podání, tudíž zjevně opožděně. Stejný závěr by samozřejmě platil i v případě, že by se v dané věci neuplatnila fikce doručení a napadené usnesení by tak bylo stěžovatelce doručeno nikoliv dne 2. 11. 2007, ale až dne 7. 11. 2007. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout (§ 106 odst. 2 *in fine* s. ř. s.).

Z těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně, a proto ji dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v daném případě nebyla splněna ani další podmínka řízení o kasační stížnosti, kterou je obligatorní zastoupení stěžovatele, který sám nedisponuje příslušným právnickým vzděláním, advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Tento nedostatek podmínek řízení je sám o sobě odstranitelný, v dané věci by však nemělo žádný smysl vyzývat stěžovatelku, aby si pro řízení o kasační stížnosti zvolila advokáta či požádala soud o jeho ustanovení pro řízení o kasační stížnosti, jestliže její kasační stížnost musí být v každém případě pro její zjevnou opožděnost odmítnuta. V tomto případě by trvání na volbě či ustanovení advokáta zástupcem stěžovatelky bylo jen nic neřešícím formalismem zbytečně prodlužujícím řízení a zvyšujícím jeho náklady, aniž by se mohlo pozitivně projevit v právní sféře stěžovatelky.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu